

Sy-li spěwał,
Pílnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi a płaczi šchtwórćlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

Njeđžela Jubilate.

1. Pětra 2, 11—17.

Jubileje rěkaju šwjedzenje, na kotrychž ludžo na 25 abo 50 lět žohnowaneho žiwjenja w mandželstwie abo na 50 abo 100 lět wobstacza nělajsteho wustawa špominaja. Woni wyškajaj, tať džakomni šu. Jubilej rěka wyškajenje, a Jubilate rěka wyškajenje!

Šaž naš šnate psalmške šlowo k wyškajanju napomina, tať je nam ščesćijanam šwjata pschišluschnosć, šo Boha šhwalimy ša jeho dobroty. Wjěkoły džak dyrbi i wutrobny kaž płomjo k njebju šapacž. Wjěkołe džěcžo wyška, hdyž nan domoj dže a ma pschilubjeny dar w ruzh. Wožich darow je tykaz. Ty dyrbišch wyškacž!

Pětrowe šhutne napominanja maja ščesćijanow a póhanow me woczomaj. Ščesćijenjo, tať čže Pětr, dyrbja taťle žiwi bječ, šo póhanjo, hdyž jich waschnje widža, nawuknu Boha šhwalicž. Bóh psches šwoje džěczi k šwojej čžesći pschiidže. Tať šu šo ludy k Bohu a Wótzei Jesom Šchrysta wobrocžite. Wěra do žiweho Boha je i tym dobywata, šo wěrjazy běchu po šwojej wěrje žiwi. Póhanjo wyškachu, tať Bóh šwój lud potwyschuje.

Pětr widži dobry ščesćijanski porjad, duchowny porjad, w šchyrjoch lud napjelnjazyh myšlach: šo kóždemu wěšta čžesć šluscha, šo šo kaž bratsja lubuja, šo šo Boha boja a šo krala abo knjezerja čžesćja. Šdyž my nětko krala nimamy, tola tola napominanje šwoju wažnosć potnje wobšhowa. Škralowške njeno nječžini. Nětko je lud i kralom. Pschetož ludowa wola je knježštwo nastupika. Šižo pod kralom mějesche lud dobre prawa, tež džěł na knježenju. Našch lud móže „kralowški“ lud bječ, hdyž

našch wěčžny kral Jesuž Šchrystuž se šwojim šwjatym šlowom knježi.

Kóždemu wěšta čžesć šluscha. Šhudy muž džěka, šo by žonu a džěczi šejwif. Wón w čžesći wobšteji. Nělotry šhudy Šserb kaž starschej Wikipjonski Šošot a Bomháj Bóh čžita, rowny wotšlada a pschi a njeđželu šwjeczi. Wón šwoje dawki dawa bjes šwarjenja, a jemu je njelube, hdyž wón w nudy je na bratrowu pomoz pošasany. Bratr dyrbi jeho lubošnje prošecž, hewak wón jeho pjenjesh njerodži. Šhudy šebi mješ šobu wjele wupomhaja, bóle hacž bohaczi, kotšiz šu w hordosći tať lohzy džěłeni! Jesuž je šhudeho Lazara hacž do njebja pošběhnył, a Jesuž šam bě najšhudschi, a tať našcha ščesćijanska čžesć wot kubłow a pjenjeshow, wot mozh a rjanosćje njewotwikuje. We jenej wšh běsche hubjenty čžłowjeł, kotrehož rošom jeno k temu došahasche, i šaru jěšdžicž a něšchto drjewa abo měch žita wospcž. Š kajlim wjěkołym wóčžkom by wón na šwoju lubu šaru hladał, hdyž ša nej krocžesche! Šusto by tež i prošdnej šaru po wšh jěšdžit. Šyle šrudny bě, hdyž ras šara do kručow džěšche. Ludžo běchu jemu dobri. Psches 20 lět běsche w burškim domje kaž pola nana a maczerje. Šdyž bě wumrěł, jeho i čžesćju hrjebachu a prajachu: tón bě čžekny mlodženz, tón njeje nišomu šchitowdy čžinil. Mješ wjěšnyhmi hólzami pak móžesche jenož jenicžki šwojej maczeri prajicž, šo ženje teho šhupeho hanik njebě.

Tať čžemy my jako ščesćijenjo najnižšchim jich čžesć wotšajicž, dofelž je Jesuž wucžil: „Šchtož šče wy čžinili tomu najnižšchemu mješ mojimi bratrami, to šče wy mi čžinili.“

Šo prawom dyrbjeli šami wot šo čžim bóle tajkich čžesćicž, kotšiz šu wyschšchi hacž my. Šo šu wosčebje šarschi ludžo. Pschew šchěđžiwěj šlowu dyrbišch poštanecž a šaroch čžesćicž! Wot nič

wutnjesh. Tich rada ma czi wažna bycz. Kať wo tebi myšla, nješmē czi woda bycz! Džeczi dyrbja ƚo ƚ tutemu smyšlenju woczahowacz.

Pětr widzi bratrowstwo mjes kšesczijanami. Sdyž jedyn drugeho czešczi, je tež lubošcz mōzna. Štož duschu wnykofo waži kaž Jesuś, tōn ma tež lubošcz ƚ njej. Ty dyrbišch ƚwojeho bližšeho lubowacz jako ƚam ƚo! Našcha wutroba ma lohzy pšchemjele lubošcze ƚ pienjesam, kubtam a, šytož je wopradowze kšwalobne, ƚ džeku. Lubošcz ƚ ludžom pať ma našcha přenja lubošcz bycz. Sej wopory na pienjesach a cžafu a mozy pšchinješm. To je pycha a powyščenje zylého žiwjenja.

Dwaj buraj bēščaj schulskej towarškej bytoj. Jedyn mēšesche we wšchem sbožo, w hospodarstwie kaž w ƚwōžbje. A wōn bē džakowny a pšchezo mjekoty. Tamny bu wot wšchelaforeho njesboža pšchesczēhanj. Ale jeho towaršch by s ni: wšchitko ƚobu na wutrobje mēť a zylu njedželu a někotry wjeczor pola njeho ƚedžal a jeho trošchtowal. Šyto ƚwērnj towaršch samōze, to někotry w horju našhoni. Duž njeńcz sruđnym s pucza. Njedy jedyn nješe teho drugeho wobczēnoscz, tať sakon kšrystufowj dopjelnicze! Sdyž wot tajkeho trošchtowaneho domoj džesch, mōžesch ƚo czińch wczelicz ƚwojeho njesažluzeneho sboža.

Pětr widzi bohobojasny lud. Wōn wot prawdošcze, kotraž kōždemu czešcz cžini, ƚ wutrobje, a wot wutroby, kotraž bratrow lubuje, ƚ dušchi dale dže. Pšchetož duscha pyta Boha. Sej cže ƚo pieč po Bošy. Bōh je jejne sbožo. Sdyž žadyn Bōh žiwy njeje, wboha duscha žaneje nadžije nima, ani w žiwjenju ani we rumrjeczu. Prawa nješmjertneje dušche ƚebi we wērie do Boha šwēščisch. Pětr nam praji, šyto pšchecziwo dušchi wojuje, šyto kšesczijanisku wuczbu mjes njewēřjazymy do hańby nješe. To ƚu cželne lōšchtj, njepeťne sadžerženje, spjeczowanje pšchecziwo krajnym sakonjam a wyschnošczam. „Woiroczny Boži“ dyrbja tež wšchōn dobry porjad sžeržecz pytač. Tať dyrbinj w našchim cžafu wyschnošczi džakowni sa to bycz, so nětko mēr wužitwanj. Sdyž ƚo nam wšchē nowe sakonje njelubja, haj hdyž něščtošchuli pšchecziwo naškej ewangelskej zyrkwi je wufasane, so bychu s njeje wustupili a wona by kōnz wšafa, jeno so je mēr w kraju a wēmy, so w mērie sažo dobre cžafy pšchihadžej! Bohobojoscz ma sažo wutroby wozdžicz. Sewať cželne lōšchtj knježa; te ƚu pšchecziwo njedželskej nutrnosczj, pšchecziwo kšesczijaniskej wozhadže a tež pšchecziwo statowemu porjadej!! Stat ƚebi nětko ƚam škodu cžini. Wōn ƚam ƚwojich poddanjch bjesbōžnych cžini, runjež to jeho wotmyšljenje njeje. Ale wōn ƚo myli, hdyž wōn wuči, so ludžo mōža tež bjes wēry dušchni bycz. Tich je jara malo, kotřiz ƚu wēru šhubili a ƚebi tola dobre wafchnje a poněžnoscz wobkhowali. Kať budže, hdyž jich wjele wotroscze a ničō wo Bošy nješchschy? Šyto mōže tajkim ƚwajate bycz? Šyto jich ƚwēdomje wjašacz abo jich duschu trošchtowacz?

Pětr skōncznje krala a tych, kiž jeho czešcza, widži. Kotry kraj wōn we woczach ma, to njewēmy. Herodasch wēscze njeje mēnjentj, ale kral, kotryž ma mōz a kotrehož sastojnizh ƚu pōštani ƚ wjeczenju na tych, kotřiz šte cžinja ƚ kšwalbje pať tym, kotřiz dobre cžinja. Sdyž našch kraj prezidentu ma a rošomne sakonje, mōže zyrkej tež wobštacz, mōže Pětrowe ƚtowo pšaczicz: czešcz prezidentu! Kral je jeno hinasche mjeno, a tež kralojo ƚu něhdy s wōlby wuschli.

Czešczeje krala! To mōže a dyrbi tež ja wotkadženeho krala prajene bycz. Tōn bē nam drohi. Sa njeho ƚmy ƚo modšili. Jeho sakonje, niz wšchitke, ale nmohe a to najlěpsche hišczeje mamj. Bōh wē, so wōn ƚwojemu luděj wšcho sbože pšheje, pšchede wšchem mēr. Prawdošcz a bohobojoscz ƚebi žadatej, so se džakownošczi na krala a na kralowške cžafy spominamj.

Njedy budže pšchichod našcheho luda kšřizkuli, kralowški abo njekralowški. Bōh nam pomhaj, so by kšesczijanški byl! Sdyž mamj kšrystufka kaž Pětr jeho mēšesche, mōžemy tež tajke widženje mēcz kaž japoschtol kšjesowj: my we wērie widžimj kšesczijanški kraj! Tam je czešcz, lubošcz, bohobojoscz a porjad. Pomhaj Bōh nam sažo ƚ temu! Samjen.

Bo jutrach.

(Skōnczenje.)

„Widžisch, Gusta. To ƚmōj sažo tam, so wotfelž wuđžechmōj. Pšchi wērnjch jutrach! So bychu tola wšchitzy wērne jutry ƚwjeczili, dwojake wērne jutry, kaž to předy prajach!“

„Haj, to daj Bōh nam wšchem, našchemu zylému luděj!“

„A tomu pomhajmy my stari, šytož mōžemy, ƚobu našchemu luděj, wozebje naškej młodžinj, našchim džeczom! Šyto dha mōhlo to cžlowjekam hišczeje wostacz potom, hdyž tež Boha šhubja a wšchē wēczne kubta, wot Boha nam date, tu by hižo, we wšchkej polnošczi pať tam we wēcznosczj.“

„Džak budž Bohu, so našche džeczi hišczeje w schuli dobru nabožinu jesnawaju! To ƚmōj tola runje widžatoj a ƚwšchatoj. Sdy by nož to wšchudžom tať byto!“

„Haj, a hdy by jenož tež tať byto, so našcha młodžina pšchi tutej žiwej dobrej nabožinj wostawa. Ale to tež ƚamo pola naž wjazh tať njeje! Šyto sedže to s teho bycz? tať dyrbišch ƚo to prajhecž!“

„Warnowacz mōj staraj mōžemōj, a to tež cžimōj, hdyž mōžno! A ƚ tomu dobroproščenje!“

„Haj, sawēscze! To tež ja cžinj sa našchich ludži a jich warnuju. A našchi ludžo to tež wjedža! Wotrocž předy tamle štejesche a drje tu tež hišczeje něhdy w blisłosczj je. Derje tať!“

„Haj, ja nochyť ƚo ženje runacz mojeho bratra ƚonej! Znajesch jeho tola derje došč! Tōn bjerje a cžehnje ƚwojich ludži ƚobu seťterarjam! Powjedachmōj tola hižo wo tym!“

„Šam tola hišczeje seťterac njeje?“

„Nē, kētož wēm, hišczeje niz! A ja ƚo nadžijam, so to tež ženje njebudže! Mēšesche tola hewať štroweho rošomečka a mūdřeje ƚłowczki, a wozebje wōn je wot doma sažoženy na našchu kšesczjanšku wēru, kotraž bu na dnju po sabacze, njedželu, na najkrafnišcho sašglowana pšchēs horjestacze našcheho Šbōžnika!“

„So to tola njeby ƚebi potom ƚwēdomnje a wutrobu poczežil s tym samolwjenjom sa ƚwojich ludži, kotrychž wotcžehnje wot jich ƚlubjenja wēry ƚ zylim seťterarjam!“

„Haj, tež jemu, kaž kōždemu pšaczj to „bēda“ kōšfermaziškeho dnja, kaž to „bēda“ našcheho Šbōžnika! Pšchēd tajkim šwarnuj naž wšchēch Bōh, lubj kšjes!“

„Haj!“ džeschke klowať, s kawki stawajo. „A Bōh lubj kšjes šwarnuj Tebe a twōj dom tež něť w tutej nozy! Je cžaf, so sa dženzka nuts džemōj!“

„Haj, wopradowže! Kať ƚu ƚo hodžinki minyše. Duž Bōh daj dobru nōž!“

Nabožne pocžabi ewangelskich Ššerbow ƚ Bratrowskej gmejnje.

A 200-łētnemu wopomnjeczu sažožanja Šerrnhuta w junju 1722.

Powšchitkowne šhłubščenje wēry pšchēs towarštwa.

1. Nastacze Šerrnhuta. Sdyž po drošy wot Lubija duzy něhdy 2½ hodžiny daloko do Žitawy pucžujesch, do pētneho mēstacžka s něhdy 1200 wobydlerjemi pšchindžesch, do Šerrnhuta.

Božeho kraľstva a zyrkwoje. Wšes zyrkwinu ſhromadźinu ja wuſtawu by ſo tute ſroſumjenje powjeſchilo a pohľubſchilo. Wo-
keby by ſo w tutym ſa zylu zyrkej waźnym wofomiku zyrkwiny
ſwiſt ranſchich a wjeczornych ſtron wobtwjerdźil a ſo dorofu-
mjenje ſa woſhebitoicze jenotliwych zyrkwinych probinzow pohľub-
ſchilo. Nimo teho by to pſchepołożenje zyrkwineje ſhromadźiny
do jeneho w krajiny nad Rheinom ležazeho, wot ſwojaſkarjow
pať njewobhadzeneho meſta, ſažo ſa to ſkutkowalo, ſo by ſo ſwiſt
naſcheho pod zuſym knjeźstwom jara czerpjazeho kraja nad Rhei-
nom ſe zylkej drugej Bruſkej poħylnil.

Wſchě ſchěſcź woħady w dole rěki Wupper ſu ſ jenej wutrobu
pſchi tej proſtawje: Pſchindźe t nam! Hoſpoda je pſchihotowana!
Zyla zyrkwina ſhromadźina ſa wuſtawu a kōždy ſ jeje wotpō-
ħlanzow je nam wutrobnje witany!”

Podpřizane je tuto pſcheproſchenje wot ſaſtupjerjow pſched-
ſtejiczeſtwow ewangelſko-reforměrowaneje woħady Elberfeld, wot
ewangelſko-lutherſkeje woħady Elberfeld, wot ſjednoczeneje ewan-
gelſkeje woħady Unterbarmen, wot ewangelſko-lutherſkeje wo-
ħady Wupperfeld, wot ewangelſko-reforměrowaneje woħady Ge-
marke a wot ewangelſko-lutherſkeje woħady Wicklinghausen. —

Tole je wěſcze ſajimate pſcheproſchenje nētkle w naſchim
czaħu. Wono mōže tať nētotreho, kiž ſo boji, ſo je ſo zyrkwine
ſmyħlenje minħlo, ſo tu luboſcź t zyrkwi a woporniwocź ſa
zyrkej wjazy njeje, troſchtowacź a poħylnicź. Runje tať pať mōže
tež tať nētotreho wohańbicź, kiž nicžo wyſche nima ſa zyrkej, ani
we wutrobje ani w mōſchni, byrnjech ta mōſcheń hiſchcze bole
poħna byta a tola chze wōn bycź dzeržany a wažený ſa ſchěſczan-
ſteho, ſa zyrkwineho muža. To pſchirunajmy jeno ras naſche
herbſto-nēmſke woħady naſcheje Lužicy. Bychu ſo ſ nich ſchěſcź
abo tať wokoło namatate, kotrež bychu podobne poſticzenje dobro-
wōlnje cħinile!? Dobre je, ſo mamy w czaħu wotpada a liwkoſcze
tež tajke wulke a powſchitkowne ħwědczenja ſchěſczijskeho
ħiwjenja! To ſbudźuje ħiwjenje! A tajkeho ſbudźowanja je nē-
tole wſchudźom trjeba. —

S bliffa a ſ dalofa.

— W **Budyſchinje** ſjednoczi ſo w tydženju po Quasimodo-
geniti rjana licźba ewangelſkich duchownych na tſi dnj t ſhro-
madnemu dźělu. Běchu to tſi dnj ħutneho dźěla a natwarjenja
a poħylnjenja ſa to nētkle tať wulzy waźne ale pať tež tať jara
nuſne dźělo duchowneho a duſchompſtyrja. Sħtož je ſo wobdźělil,
ſa teho woſtanu njeſapomnite, a ſħtož ſo njeje wobdźělil, je
nēſħto ſkomdźil. S dobom bě dwōjzy wjeczor ewangelisazija we
zyrkwi Marije-Marthy pſches wodzerja zylcho wuhotowanja,
pſches duchowneho Sprangera ſ Draždžan. Tutōn kať duchowny
Drewes ſ Draždžan a duchowny Pantrig ſe Ssmjeczkež běchu
ſaħladne pſchednoſħki a dźěla ſa tute tſi dnj pſchewſali, ſa czož
jim wſchēm ħluſħa wulki dźať.

— W **Hodźiju**, tutej ſtaroſtatownej ħrjedźinje ſchěſczijskeho
mjes Sserbami ſhromadźi ſo 1. meje herbſka předařſka konferenca
t wurjadnemu poħedženju a to na kapłanſtawje. Njebě nam to wo
to cħinicź, džen 1. meje woħebje poħwjeczicź, nē, wo zylke druge:
poſtrowicź chzemy t. fararja Boigta t jeho 25. lētnemu ſaſtojn-
ſtemu jubilejeje po ſtarym lubym bratrowſkim waħynju naſcheje
konferenzy, a ſ tym ſjednoczicź wuradźowanja wo woħebitych dyp-
taħ. Hoſpodliwy dom knjeſa jubilara a jeho knjenje mandžel-
ſkeje witaſche naħ a ſjednoczi naħ t rjanemu poħwjeczenju jubi-
leja pſches woħebitu ħwjatocnoſcź, pſchi kotrež mējeſche ħwoje-
dženſku rēcź pſchedħyda konferenzy t. farar Domaiħka. Teho-
runja rēcžachu t jubilar, t. farar Aſchizan-Hodźiſki a t. farar
Urban-Aħroſtatowſki. R. farar Boigt dopjelni 3. džen hodow 25.
lēto ħwojeho duchowneſkeho ſaſtojniſtwa. Bě jo naſtupil we Lu-

poji, wot tam pſchindźe ſa kapłana do Ketliž a nētko je 20
lēt hižo w hodźiju na dźěle a je zohnowanjapoħnu ħluħbu kapłana
jaſtawat. „Pomħaj Bōħ“ ſtrowi jeho kať tež jeho zylu dom džen-
ħa ſ nowa a pſcheje Bože zohnowanje na dalſche 25 lēt ſaſtojn-
ſtwa a mandželſtwa. — Pſchi wuradźowanjach ſhoniħny wot
naſcheho ſynodale t. fararja lic. Wroſaka — tutōn ħwojeczi 2. džen
ħwjatkow t Bozej pomozu tōn wulzy ħadny ħwjedžen 50. lētneho
ſaſtojniſkeho ſutkowanja — drobniſcheho t dźěla ſynody, na dru-
him mēſtnje tu hižo naſpomnjeneho. Poda nam tež roſprawu
wo praſchenju, kotrež naħ ewangelſkich Sserbow woħebje jima:
wo herbſkeje ſuperintendentury. To bě nam witane. Pſchetož
bjes dźiwa to, ſo bě mjes duchownymi a w ludu to mēnjenje roſ-
ſchěrjene, ſo nicžo njedoſtanjeny. Bjes dźiwa to teho dla, doleħ
to njeby přeni krocź tať bylo! Tola preſidenta konſistoria je abo
druhi ſaſtupjer tuteho pſchindźe tola hiſchcze do Sserbow, ſo by
tu dale jednať wo tutej wulzy waźnej wēzy a to ſe herbſkeje kon-
ferenzy, t zyrkwiny pſchedſtejiczerjemi a wēſo tež t „wubjerkom
ewangelſkich Sserbow“, kotryž bě runje tuteje wēzy dla wot ſjam-
neje ludoweje ſhromadźiny powoľany, tehdy, jaťo po wſchēm
ſdaczu herbſka konferenca nicžo wueħinicź wjazy njemōžeſħe a
jaťo zyrkwine přjōdſtejeſtwa — kať tež dženħa hiſchcze niz! —
nicžo ſa tutu herbſku wēz njecħinjachu. — Nowe dźelenje Lužicy
do zyrkwinych wotryjekow ſo pſches woħebity jaťoñ ſarjaduje,
niz pſches wuſtawu. Přjedy hacž ſo tutōn ſaťoñ ſhotowi, ſo tute
jednanja wujednaju a to nadħijomnje tať, ſo ſo naſche herbſke
niz pſchēnate pſchecza dopjelnja. Tute pſchecza ſu herbſke
teho dla woħebite a teho dla niz t pſchirunanju t pſcheczemi nē-
kaťeje drugeje ſaſkeje krajiny, kať Vogtlanda, abo ħewak, pſche-
tož my ħmy pſchezo hiſchcze Sserbjo a niz Nēmzy po narodze a
maczernej rēczi. Tole njeħmē ſo ſabycź pſchi tym druhim ħada-
nju, kotrež mamy pōdla herbſkeho ſuperintendenty, niħenujzy, ſo
ma pſchezo t najmjeſħa jedny Sserb w ſynodze bycź — po mōħ-
noſczi duchowny. Tuto pſchecze nochzeja nam dopjelnicź, kať ſo
to ſda. A teho dla ma ſo tuto pſchecze t nowa wobnowicź a to
doraduje! Pſchetož ħdyž je tež nētkole tať byto, ſo bě t najmjeſ-
ħa jedny Sserb w ſynodze, njeje to ħana wēſtoſcź ſa pſchichod,
njeje-li nam to nēkať pſches nēkaťe poſtawjenje ſarukowane. —
Pſchirunaj t tomu tež krajny ħejn! — Wo tutym a druhim tam
jednachmy w Hodźiju na kapłanſtawje. Wopytachmy tež kraħny
Boži dom, kotryž ſe ħwojimaj wēžomaj do dala ſtrowi. Běħmy
tež pſchi pomniku padnjentych rjekow Hodźiſkeje woħady a pſchi
rowje teho, kotryž je ſtaroſtatownemu Hodźijeje t nowa ſtatowne
mjeno dať, pſchede wſchēm mjes Sserbami, pſchi rowje Zmiſħa.
Njeħ Zmiſħowy duch mjes nami domach, ħdyž chzemy ħebi
nētkle nēſħto dobycź, wo cħimž by drje jedny Zmiſħ nanajpo-
ħledzy praħil, ſo je to pſchewjele! — Sħrjedu po ħwjatkach ſhro-
madźi ſo herbſka předařſka konferenca t porjadnej ħwjatkownej
ſhromadźinje, a to w 2 hodź. ſmēje tam „Towařſtwa pomozħ“
ħwoju ħlownu ſhromadźinu, kotraž ſmēje lēħa woħebiteje waź-
noſcze.

R roſpominanju nēkotre ħlowa Zinzendorfowe.

Sbōħnik nochze wjele; ſħtož pať chze, to tež wopradowže chze! —

Sħtož je ſo ſe ħlowom Sbōħnika ſtowařſħil, ħebi myħli:
„Sħzež tōn woſtawje, tam tež ja woſtanu!“ je t knjeſom na wſchē-
mi wēzami, cħini džen wote dnja, ſħtož cħinicź ma, a wocħatuje
to pſchichodne. —

— **Wiſtowanje.** Cantate M. w Ħr. — Bože ſpicze (Rogate)
R. w B.

Samolwity redaktor: farar Wyrzacž w Moħacziach.